

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

De Conso||lacione Ivsto-|||rvm

Hillesheim, Ludwig

Coloniae, 1572

VD16 H 3678

Animum natura ad quietem & foelicitate[m] spectare, verùm ea[m] in vita
plenè percipi non posse. Cap. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60369)

DE CONSOLATIONE
iustorum liber tertius

Animum naturā ad quietem & fœlicitatem spectare, verūm eam in vita plenè percipi non posse.

CAP. I.

INter omnia quibus humanus animus distinetur, videmus eum singulari quadam vi, cupiditateque naturæ tendere ad fœlicitatem, & hunc laborum suorum finem spectare, vt benè ei sit, & habeat vbi interqui escere possit. Ex quo graue atque ingens humana miseria est argumentum: nam si presentia animum explerent, non esset, quo spem suam longius extenderet, & ea desideraret, quibus ei melius fore putaret. Quamobrem in hac indigentia rerum, cōditionisque corruptione, spes hominum ac vota, ad fœlicitatis alicuius maioris adsequendum finē feruntur. Posteaquàm

F 3 enim

enim peregrinamur à Deo, non inueniunt
mentes nostra certum & quietum inter-
ris consistendi locum, semper vt astatem
procella ac tonitrua, sic omnem vitam tē-
pestas malorum perturbat. Inter eas diffi-
cultates & angustias rerum, discessus e vi-
ta ac mors, quae animam à corpore disun-
gat, imminet, prorsus ineuitabili, nec vllis
remedijs superabili malo. Verum, vt demō-
stratū initio est, hanc corporibus naturā,
non dei voluntas, sed hominis scelus dedit.
Eius prauaricatione inuecta mors est, quae
quantum aspectu percipi potest, totum ho-
minem extinguit ac delet. Hoc quidem

- Ad Ephe. 5.* improbis, quos diffidentia & incredulita-
Ad Colo. 3. tis filios Apostolus vocat, ingēs est malū:
priuantur enim cōmodis vitæ, eaq̄ que
chara habuerunt, amittunt: verum illud
Apoc. 2. 21. peius, quod alter eis interitus, isq̄ sempi-
ternus animorum est subeundus, stipendi-
3. Pet. 2. um peccati, premium scelerum, iniustitia
merces. Non mirum ergò, si cū ad
grauiores deposcuntur pœnas, exhorrent
hæc

hanc, quæ corpora interficit mortem, mali: nam iusta nimium eis causa est terroris, grauiſſimorum, quibus se contaminârunt & inquinârunt flagitiornm recordatio, ac meritorum pro ijs suppliciorum metus. Ad cuius enim confugient *Eſai. 10:* auxilium, in die, vt propheta inquit, viſitationis, & calamitatis à longinquo venientis? Quomodo ad Dei tribunal, ad quod omnes adducemur, conſistent? Quomodo Dei aspectum, à cuius se voluntate tota vita auerterunt, conſcclerata conſcientia ferent? O inſœlicem ſtatum, & quo nihil eſt omnium terribilius, vt multò ſatius eſſet, nunquam natos fuiſſe, quàm ad hoc extremi mali exitium deueniſſe.

Bonorũ cõſtantiam recordatione mortis nõ euerti, ſed memoria æternitatis ac bonorum cœleſtium, confirmatiorem fieri.

CAP. II.

F 4 Sed